

Költészet/festészet/kísérlet és valóság

Altorjai Sándor

MŰBÍRÁLAT - LXIV. évfolyam, 24. szám, 2020. június 12.

Az 1979-ben, negyvenhat évesen meghalt festő a magyar neoavantgárd képzőművészet közegében – amennyire ezen a világon lehetett – otthon volt, miközben festményei, kollázsai mindvégig a narratív figurativitás lehetőségteremtőit járták körül. Hamar túllépett korai képei tömörségén, melyek – meglehet – nem kapnának helyet a neoavantgárd képzeletbeli múzeumában, de a modern magyar művészet megbízható kismesterei között ma is számon tartaná bármely gyűjtemény. Az *Iparvágányok* vagy a *Trafó* című, 1960-as grafikai távolról sem forradalmi művek, ellenben hitelesen, pontosan idézik fel egy elsüllyedt korszak külvárosi, ipari tájait. A 60-as évek közepétől készített, eltérő technikákat, anyagokat, összefüggés nélküli témákat felhasználó nagyméretű művek apró képekből, jelenetekből összeállított kollázsok voltak, amelyek elsősorban irodalmi és személyes utalásokból álltak, tehát egy fontos szubkultúra dokumentumaiként ma is érdemesek a figyelmünkre.